

(Αντί επιλόγου Χριστουγέννων, αντί προλόγου για το Νέο Έτος...).

Πρέπει να ήταν Οκτώβριος όταν άρχισαν να καταφθάνουν σωρηδόν τα μηνύματα στον υπολογιστή μου κατά του εμβολιασμού για τη νέα γρίπη. «Το παιχνίδι είναι στημένο», διαλαλούσαν με τον τρόπο τους άρθρα, πραγματικά και πλαστά βίντεο, φίλοι και γνωστοί. Την ίδια στιγμή, τηλεοράσεις και ραδιόφωνα μάς προέτρεπαν να εμβολιαστούμε δια στόματος δημοσιογράφων και γιατρών. Και οι διαφωνίες μεταξύ αδαών έδιναν κι έπαιρναν. Ανησυχία, φόβος, αμφιβολία. Ένας άτυπος πόλεμος μεταξύ οπαδών και πολέμιων του πολυσυζητημένου εμβολίου βρισκόταν σε εξέλιξη και εντεινόταν, ενώ οι πληροφορίες και οι απόψεις περί νέας γρίπης πολλαπλασιάζονταν στα εισερχόμενα του υπολογιστή. Μαζί με τις πληροφορίες αυξανόταν και το δηλητήριο της δυσπιστίας ανάμεσα στους ανθρώπους, δηλητήριο πολύ πιο επικίνδυνο και πικρό από ιούς και εμβόλια: Κάποιοι – οι μεν ή οι δε- μας λένε ψέματα. Κάποιοι –οι μεν ή οι δε- παίζουνε παιχνίδια!

Γύρω στα μέσα Νοεμβρίου κάνοντας όπως κάθε μέρα κλικ στα εισερχόμενα, μια φωτογραφία σε ένα μήνυμα με πολλούς παραλήπτες, που εμφανίστηκε εν μέσω... γριπομηνυμάτων στην οθόνη του υπολογιστή, μου κέντρισε το ενδιαφέρον: μια άγνωστη σε μένα Αφρικανή καθόταν δίπλα – δίπλα με μια Κεντροευρωπαία γνωστή μου, η οποία εργάζεται εδώ και ένα χρόνο στην Αιθιοπία σε ένα πρόγραμμα αναπτυξιακής βοήθειας που υλοποιεί η χώρα της. Άνοιξα το συνημμένο. Όσα μας λένε οι τηλεοράσεις για τη

φτώχεια και την πείνα στην Αφρική, έγραφε η Ευρωπαία, είναι πραγματικότητα. Μόνο που όταν τα δεις από κοντά, συνειδητοποιείς την τραγικότητά τους. Αυτά που δεν μας λένε οι τηλεοράσεις, συνέχισε, είναι πως ελάχιστη από την οικονομική βοήθεια που προσφέρει η Δύση καταλήγει στους φτωχούς ανθρώπους της Αφρικής που την έχουν ανάγκη. (Σ.Σ. Προφανώς φροντίζουν γι' αυτό κάποιοι επιτήδριοι στη Μαύρη Ήπειρο...). Γι' αυτό, η προσφορά από άνθρωπο σε άνθρωπο, χέρι με χέρι, είναι πολύ πιο αποτελεσματική. Η Αφρικανή στη φωτογραφία είναι φίλη της, έγραφε, και μας διηγήθηκε στο μήνυμά της μια ακόμη τραγική ιστορία της Αφρικής. Η Ευρωπαία μάς ζητούσε να την εμπιστευτούμε και να συγκεντρώσουμε χρήματα, συνεισφέροντας ο καθένας όσο επιθυμεί, γιατί η φίλη της χρειάζεται δικό της σπίτι (1), αφού πολύ δύσκολα μια οικογένεια με βαριά άρρωστο παιδί βρίσκει σπίτι να νοικιάσει...

Η ανταπόκριση υπήρξε άμεση και τα ευχαριστήρια μηνύματα άρχισαν να έρχονται από την Ευρωπαία φίλη στην Αιθιοπία μαζί με λεπτομερείς περιγραφές για τις ενέργειες που κάνει προκειμένου να βοηθήσει την εν λόγω οικογένεια. Λίγο πριν τα Χριστούγεννα, κι ενώ το όνειρο πλησίαζε να γίνει πραγματικότητα, μας έστειλε ένα μακροσκελές μήνυμα, στο οποίο φαινόταν καθαρά η χαρά της, όχι μόνο για τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν, αλλά και για την εμπιστοσύνη που της έδειξαν φίλοι και γνωστοί.

Μέσα σε μια εποχή αμφιβολιών και δυσπιστίας, όπου η

εμπιστοσύνη μεταξύ ανθρώπων και κρατών αλλά και προς θεσμούς και συλλογικά σχήματα έχει τραυματιστεί τόσο βαριά, σε μια εποχή που τυρβάζουμε περί τα μικρόβια και ο ένας υποψιάζεται τον άλλον, μια ακόμη ελπίδα μας ζέστανε: Κάποιοι άνθρωποι, έξω από οργανωμένους θεσμούς, άλλοι στη Βόρεια Ευρώπη, άλλοι στη Νότια και άλλοι στην Αφρική, συγκέντρωσαν «ανεπίσημα» και με τη βοήθεια της τεχνολογίας κάποια χρήματα για μια άγνωστη σε αυτούς οικογένεια. Είναι χαρακτηριστική η αρχή αυτού του μηνύματός της(2):

«Το ωραιότερο σε μία φιλία δεν είναι το απλωμένο χέρι, το φιλικό χαμόγελο ή η ανθρώπινη επαφή, αλλά το ανυψωτικό συναίσθημα του να έχεις κάποιον, που πιστεύει σε σένα και σου χαρίζει την εμπιστοσύνη του.» [...] (ο συγγραφέας δυστυχώς άγνωστος).

Κι εγώ, αντί επιλόγου, θέλω να κάνω μόνο μια μικρή παρατήρηση. Γιατί ο συγγραφέας είναι **δυστυχώς άγνωστος**;

Τι σημασία έχει ποιος το είπε, αφού όλοι μας μέσα μας το ξέρουμε;

Ελένη Φράγκου

(1) Το χρηματικό ποσό που απαιτείται για την αγορά ενός απλού σπιτιού στην Αιθιοπία είναι φυσικά ελάχιστο για τα ευρωπαϊκά δεδομένα.

(2) Η μετάφραση δική μου.